

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Ellie Darkins

Volt egyszer egy barátság

Emmy Grayson

Tanulmányút Granadában

Donna Alward

A szíved nincs biztonságban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Ellie Darkins*, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *From Best Friend to Fiancée* (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Emmy Grayson*, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *His Billion-Dollar Takeover Temptation (The Infamous Cabrera Brothers 1)* (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

© *Donna Alward*, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *The Heiress's Pregnancy Surprise (Heirs to an Empire 4/2)* (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Kovács Anna

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 112. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-507-7

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Ellie Darkins

Volt egyszer egy barátság

1. FEJEZET

– Ki hitte volna, hogy ekkora csődör vagy – mondta Lara, és Jannesra nézett a magazin fölött.

– Ugye tudod, hogy egy árva szó sem igaz az egész cikkből? – válaszolta legjobb barátja szúrós pillantással.

Elvette Larától a magazint, és a Broadway Market egyik ételstandja felé tolta Larát. Ahogy mindig, amikor a férfi Londonba jött hétvégére, találkoztak a London Fields parkkal szemközti sarkon, és elmesélték egymásnak, mi történt velük az utóbbi hetekben, melyeket Jannes vitorlázással töltött a világ valamely pontján.

– Legalább a nevedet jól írták – vigyorgott Lara.

Jannes felnyögött.

– Ez nem vicces, Lara. Az összes szponzor ki van akadva, akit megnyertünk a rekordkísérlethez. Ha most emiatt ejtenek, akkor lőttek a terveimnek.

Lara megnyugtatóan megszorította a karját. Az egyik standnál vettek harapnivalót, aztán átsétáltak a parkba, és letelepedtek a gyepre. Hosszú és kemény volt a tél, de ma reggel tavaszra ébredtek, Lara idén először hagyta el a házat pulóverben és könnyű kabátban. London gyönyörű volt az évnek ebben a szakában.

A közösségi hírfolyamát el fogják árasztani a napsütésről, fagyalтоzókról és tavaszi virágokról készült képek, és már alig várta, hogy kitegye a saját tavaszi témájú posztját. Influenzakerént a fél életét az interneten töltötte, a másik felében üzemgazdaságtant tanult, hogy elindíthassa saját tanácsadó cégét, és másoknak is segítsen olyan sikeresnek lenni, mint amilyen ő volt a kis online közösségével.

Barátjára pillantott, és abbahagyta a vigyorgást.

– Bocs, Jannes. Én se értem, miért fújják fel ennyire a dolgot.

Jannes megrázta a fejét, és újra a magazinra nézett.

– Idénkábé négy randevűm volt, és egyik se sikerült valami jól. Mégis lett egy rakás paparazzifotó, amin úgy nézek ki, mint valami Casanova.

Lara pontosan tudott barátja minden randevűjáról, és mindannyiszor majd belehalt, amikor Jannes a nőit emlegette. Más körülmények közt, akkor, ha más ember lenne, kevésbé elfuserált, talán még lehetne köztük valami. De hát ő az, aki. És ha Jannesszal megpróbálnának több lenni egymásnak, mint csupán barátok, akkor elveszítené őt – és ezt semmiképp sem akarta megkockáztatni.

Próbált laza hangot megütni, és úgy tenni, mintha nem fájna. Az ember azt hinné, három év után könnyebb lesz...

– Na de hát mégiscsak átkaroltad azt a bikinis csajt...

Jannes tréfásan a karjára csapott a magazinnal.

– Jézusom, csak úszni voltam! Pont erről beszélek. Megcsúsztam, én meg elkaptam, ennyi. Valószínűleg megmentettem az agyrázkódástól. A sajtó meg erre kihozza, hogy három napig szenvedélyes viszonyunk volt.

Kerülte Larát a tekintetével. Lehet, hogy szégyelli azt a fotót? Talán azért, mert ő is érzi köztük a vonalmat? Ő is ugyanolyan keményen küzd ellene?

– Kicsit zavartnak tűnik – nézte Lara a képet.

Jannis megbökte a lábával.

– Azt akarom, hogy az én oldalamon állj.

– Persze hogy a te oldaladon állok – biztosította a lány. – Mondd el, hogyan segíthetek.

– Mennyire vagy jó a válságkezelésben? – kérdezte Jannes.

Lara rövid ideig habozott, aztán elmosolyodott.

– Nem tudom, még soha nem próbáltam. Lehet, hogy kitűnően menne. Miért, mire gondolsz?

Jannes nyugtalanul fészkelődött.

– Hát... volna egy ki ötletem. Igazából nem is az enyém, a nagymamám adta. Az a helyzet, hogy pár hét múlva lesz egy díjátadó ünnepség. Jó alkalom lenne, hogy új imidzsel mutatkozzak. Arra gondoltam, hogy ha esetleg te is eljőnnél, akkor talán öö... kicsit másképp nézne ki a történet.

– Ezt fejtsd ki – mondta Lara.

– Nos. Mindenki tudja, hogy barátok vagyunk, már régebben is fotóztak minket együtt. Ha együtt mennék, és úgy csinálnánk, mintha járnánk, akkor attól ööö... komolyabbnak tűnének. És nem olyanok, mint egy...

– Mint egy hímrinyó?

Jannesből kitört a nevetés. Imádta, hogy Lara meg tudja lepni.

– Van benned valami, és az emberek szeretnek. Ez nekem is jól jönne.

Lara elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Nem tudom, Jannes. Nekem ez egy kicsit bizarrnak tűnik. Te vagy a legjobb barátom, ez minden. Ez mindig is világos volt, nem? Nekünk is és másoknak is. Attól félek, hogy ha nem tartjuk ehhez magunkat, akkor kialakul egy... szürke zóna, vagy hogy is mondjam. Érted, mire gondolok?

– Igen. És egyetérték. Tudod, mennyit jelentesz nekem, és sem akarok semmi olyat tenni, ami ezt elronthatja. De... Lara, nem veszíthetem el ezt a szponzori szerződést. Ha idén nem állítok fel sebességrekordot, akkor nem tudom, hogy egyáltalán sikerül-e valaha. És nem jut eszembe semmi más, amivel gyorsan változtatni tudnék a dolgok állásán. Mindketten tudjuk, hányadán állunk, nem? Ezen semmi sem változtat.

Evés közben Lara eltöprengett a férfi szavain.

– Miért nem a nagymamád kísér el? – kérdezte végül.

– Maradjál már.

Lara csak bólogatott. Tulajdonképpen bele kéne egyeznie, Jannes mégiscsak a legközelebbi barátja. De ez azért mégis túl sok. Ez jobban fájna bárminél.

Jannes jó pasi, alighanem a legjobb, akit ismer, s még ha nem is lennének barátok, neki van egy szigorú szabálya: nem kezdünk jó pasikkal. Húszéves korában rá kellett jönnie, hogy nem a kapcsolatok enyhén szólva nem az erősségei. Ami jól ment, ő azt is tönkretette. Egyszerűen nem alkalmas komoly kapcsolatra.

Amikor apja elhagyta a másik családjáért, amelyet sok éven át titkolt előle, valami eltört benne. Randizott, ismerkedett, próbált szeretni – de képtelen volt rá. Úgyhogy már inkább visszautasította a férfiakat, mielőtt még bántani tudta volna őket. Jannest is ezért tartotta kezdetől fogva a barátzónában.

De Jannesnek most szüksége van rá, és ő soha nem tudott nemet mondani neki...

– Rendben – válaszolta hát. – Veled megyek, és eljátszom a barátnődet. De ez tényleg nem változtat semmin köztünk, oké? Minden marad a régiben. Tudod, hogy kedvellek, de csak mint barátot.

Jannes nyomatékosan bólintott, és Lara bízott benne, hogy minden rendben lesz, bár az ösztöne mást súgott.

– Én is pontosan így gondolom – mondta Jannes. – Csak a látszat kedvéért lesz az egész, semmi sem változik.

Ekkor Larának támadt egy ötlete.

– Hoppá, tudtad, hogy Pip jövő hétvégén férjhez megy? Nem akarsz eljönni? Ha már egyszer eljártsszuk ezt a komédiát, akkor furcsa lenne, ha nem lennél ott, nem?

A nővére – pontosabban a féltestvére – már hónapokkal ezelőtt elküldte a meghívót, és az apját csakis azért hagyta le a vendéglistáról, hogy Larának ne kelljen találkoznia vele.

– Nem tudok nem elmenni, de félek is tőle – vallotta be Lara. – Szóval megtennéd nekem a szívességet, és fognád a kezemet néhány óráig?

– Nem tudsz keríteni egy jó fej srácot, aki veled megy?

Lara a szemét forgatta.

– Jáááj! Kösz, de nem.

Jannes nevetett.

– Azt mondtad, hogy „jááá”? Mi vagy te, tizenkét éves?

– Nem, harmincegy vagyok, és nagyon elfoglalt, a munkám miatt napi huszonnégy órában elérhetőnek kell lennem. És rohadtul semmi kedvem keresgélni az egyetlen normális pasit a londoni idioták között. Szóval meg kell tenned.

Jannes olyan szélesen vigyorgott, hogy az már-már bosszantotta Larát.

– Aha, szóval hízelgéssel próbálkozol.

– Nem, csak adja magát. Kivételesen nem vagy hajódon, és te is épp az előbb kértél tőlem egy nagy szívességet. Megígérem, hogy veszek neked egy rakás piát, ha igent mondasz.

Jannes beadta a derekát.

– Rendben. De még mindig nem értem, miért félsz tőle – tette hozzá.

– Látszik, hogy nem harmincas nő vagy – mondta Lara leereszkedő pillantással. – Egyszerűen agyamra megy, hogy mindenki azt kérdegeti, mikor találok valakit és alapítok családot.

Egy átlagos partira minden további nélkül elment volna egyedül, csak hát itt egy családról volt szó, ráadásul zűrös családról. Pip könnyek közt kérlete, hogy menjen el az esküvőre, s mikor Lara azt felelte, nem tudja, hogy ez jó ötlet-e, Pip és az anyja, majd a saját anyja is azt mondta, beszélnie kellene valakivel a családi problémáiról. És hogy talán mindannyian elmehetnének terápiára. Családterápia. És hogy esetleg az apját is megkérhetnék, hogy tartson velük.

Lara már a gondolattól is rosszul lett. Nincs mese, el kell mennie az esküvőre, és mindenki meggyőzni, hogy ragyogóan érzi magát a bőrében, akkor talán megússza azt a terápiának nevezett tortúrát.

– Oké, értem – mosolygott Jannes. – De tényleg muszáj úgy tennünk, mintha a pasid lennék? Elkísérhetnék sima barátként. Ki tudja, lehet, hogy a vőfély valami dögös csávó lesz, nem szeretném elvenni a lehetőséget...

– Ne aggódj, ha dögös lesz, akkor téged csuklóból ejtelek – vigyorgott Lara. – De tényleg ez a lényeg: nem akarok egész nap magyarázkodni, hogy miért vagyok szingli. Úgyis puszognak a hátam mögött.

Jannes együttérző pillantást vetett rá, amit Lara annyira utált.

– Na, ezt fejezd be. Biztos nagyon romantikus lesz. – Látta, hogy a férfi elsápad. – Nyugi, csak vicceltem – tette hozzá Lara, hogy megnyugtassa. – Ne tojjál be.

– Nem tojok be.

– Láttam – horkantott Lara. – És majd valamikor a napokban beszélgetünk a párkapcsolati szorongásaidról.

– Szuper, majd foglalkozunk a párkapcsolati problémáimmal, ha te is hajlandó vagy beszélni a tiedről.

Püff neki. Mire jó egy kamu barát, ha vele is a párkapcsolati problémáidról kell beszélned? Akárhogy is, ezek a kapcsolati problémák mindkettőjüknek jó szolgálatot tettek kezdettől fogva. Ha az ember olyan jóképű pasival találkozik, mint Jannes, ki van zárva, hogy legalább egy kicsit ne essen kísértésbe. Ki van zárva, hogy legalább egyszer ne képzelje el, ahogy ez a pasi meztelenre vetkőzteti és megizzasztja...

De az az egy-két orgazmus nem ér annyit, hogy miattuk elveszítse, ezért aztán Lara megtanult nem így gondolni Jannesra. Az elején iszonyú nehéz volt. Az a magas arccsont, az a deltás alak... a vékony csípő, az izmok, a szőke haj, ez a svéd külső... De ő nem egyenlő a libidójával, és Jannes is több holmi csinos srácnál.

Csak szívességet tesznek egymásnak, mondogatta magának Jannes. Semmi oka, hogy ne menjen el Larával a nővére esküvőjére és aztán a díjátadóra. Annyiszor ettek már együtt, csináltak közös programot, táncoltak egymással – ez se lenne más.

Különben is, mindketten tudják, hogy semmi sem fog megváltozni köztük. Három éve barátok, és soha nem lépték át a barátság határát. Mert Lara különleges, ő pedig egy rakás szerencsétlenség. Lara jobbat érdemel nála.

Jannes nem mindig viszonyult így a kapcsolatokhoz. Volt egy időszak még a húszas évei elején, amikor mindent akart. Egy nőt, akit szerethet. Otthont. De akárhányszor megpróbálta, úrrá lett rajta a félelem. Minél közelebb került egy nőhöz, annál nagyobb rettegéssel várta a pillanatot, amikor a nő elhagyja.

De legalább tudta, mitől fél. Annyiszor hagyták már el, hogy a sebek a lelkébe vájódtak. Minden alkalommal, amikor a szülei távoztak az internátusból, a seb egy kicsit mélyebb lett. Ők elmentek, ő meg hosszan bámult a kocsijuk után... Soha többé nem akart ilyet érezni.

Nem véletlenül választott olyan pályát, ahol állandóan mozgásban van. Még az internátusban kezdett el vitorlázni. Kint a vízen annyira kellett koncentrálnia, hogy semmi másnak nem maradt hely a fejében. Az iskolai versenyekből nemzetközi versenyek lettek, ő pedig profi vitorlázóvá nőtte ki magát.

Az a néhány kapcsolat, amellyel megpróbálkozott, a vitorlázás miatt feneklett meg. A nők éppúgy nem akarták elhagyva érezni magukat, ahogy ő. Az évek során csak néhány rövidebb kapcsolata volt, amikor elég hosszan időzött egy helyen ahhoz, hogy egy-két éjszakánál többet találkozzon valakivel. De a tudat, hogy hamarosan megint útra kel, már eleve megakadályozta, hogy többet akarjon.

Amikor Larát megismerte, vele sem kezdhett semmit, mert tudta, mi lesz a vége. Tudta, hogy bántaná. Ezért volt olyan fontos, hogy teljesen őszinték legyenek egymással ebben a témában.

– Van valami, amiről beszélnünk kell – mondta. – Mindenki tudja, hogy barátok vagyunk. Ha el akarjuk hitetni, hogy ebből most több lett, akkor úgy kell viselkednünk.

– Vagyis?

– Hát, meg kéne állapodnunk pár dologban Pip esküvője előtt.

– Az isten szerelmére, Jannes, nem kell semmiben megállapodni. Nem foglak rábeszélni, hogy feküdj le velem! – nevetett Lara.

– Tudom – mondta Jannes elpirulva. – Nem is erre gondoltam.

– Oké, a sztorit tényleg nem ártana egyeztetni. Mennyire legyen bonyolult?

– Semennyire. De ha az első randinkról kérdeznek, akkor nem mondhatunk kétfélet, mert egyből lebukunk.

– Világos. – Lara keresztbe tette a lábát, könyökét a térdére támasztotta, előrehajolt, és huncutul ránézett. – Hová viszel az első randinkon? Válassz valami különleges helyet, bébi.

– Bébi?

– Akkor drágám?

Jannes megrázta a fejét.

– Ne.

– Édesem? Szívem? Mókuskám?

Lara váratlanul pusztit nyomott az arcára, és vigyorgott a pirulásán.

– Na, például ezt is meg kell beszélnünk, a csókolózást – dörzsölte az arcát Jannes. – Furán nézne ki, ha nem csinálnánk, nem?

– Valószínűleg. Ha azt akarod, hogy a sajtó bevegye a sztorit, akkor fotók kellenek.

Erre Jannes is gondolt. De... csókolózzon a legjobb barátjával?

– Arra célszól, hogy... gyakorolnunk kéne?

Lara gyanakvón nézett rá.

– Miért, mennyire szoktad bonyolítani?

Jannes felhúzta a fűből, közel lépett hozzá, Larának hátra kellett hajtania a fejét, hogy a szemébe nézzen.

– Alkalomtól függ. És attól, hogy kit csókolok meg. De valóságként kell tünnie a fotókon. Ha gátlásosak vagyunk, az a külső szemlélőnek is lejön.

– Jogos – válaszolta Lara. – Szóval akkor... – Tétovázott. Most kezd komolyra fordulni a dolog.

Jannes végigsimított az ajkán a nyelvével, és Lara azon kapta magát, hogy a nyelvébe harap. Nem volt benne biztos, hogy jó ötlet volt a csók. De már nem számított, most már mindenképp meg fogja tenni.

Ez itt Jannes, a kedves, megbízható Jannes. Aki soha nem bántaná. Aki nem is tudná bántani, hisz mindketten pontosan tudják, hogy az egész csak színjáték.

– Akkor folytasd – mondta a férfi ajkára szegezett tekintettel.

Jannes a füle mögé igazította a haját, ujjai elidőztek a füle mögötti érzékeny ponton. Lara az ajkába harapott.

Nem jelent semmit. Barátok, tehát ez egy baráti csók lesz. Nem, még az sem: csak egy baráti csóknak a gyakorlása.

Aztán Jannes végigsimított a haján, megfogta a tarkóját. Lara megtántorodott, s támaszt keresve Jannes csípőjébe kapaszkodott. Döbbenet vette le a szemét a férfi ajkáról, s a szemébe nézett. Jannes félig leeresztette a szemhéját, hosszú, szőke pillái aranylottak a napfényben.

– Jannes... – Lara csak ennyit tudott mondani.

Jannes lehajtotta a fejét, szemét behunyta. Lara egy másodpercig mozdulni sem bírt, csak az ajkak gyengéd simogatását érezte. Aztán ösztönösen odabújt a férfihoz. Másik kezét Jannes derekára tette, lábujjhegyre állt, és még közelebb bújt hozzá. Nyelve végigsimított a férfi ajkán. Jannes hátrahajtotta Lara fejét, és fölé hajolt. Larának megnyílt az ajka, és halkán felnyögött, amikor a férfi nyelve megérintette az övét, magabiztosan és szenvedélyesen.

Aztán Lara hirtelen elhátrált. Jannes keze még mindig a hajában volt, karja szorosan ölelte a derekát. Arca kipirult, ajka vörös volt és duzzadt az apró harapásoktól, szemét még csukva tartotta, miközben reszketve nagy levegőt vett.

2. FEJEZET

– Na, nem örülsz, hogy ez nem egy családi összejöveten történt? – kérdezte Lara kissé remegő nevetéssel.

Jannes körülnézett. A parkban nem állt meg az élet csak azért, mert ők ketten...

– Ez elég nyilvános hely.

– Ezért biztonságosabb. Képzeld el, mi lett volna, ha...

Ha kettesben vannak. Lara nagyon is el tudta képzelni, mi lett volna a vége.

– Nohát akkor. – Levette a kezét a férfi csípőjéről, és nekidőlt a férfi karjának, mely még mindig átkarolta a derekát. – Most már van egy „első csók” történetünk.

– Igen, tulajdonképpen nem is kell leleményesnek lennünk.

– Elmeséljük, hogy barátok voltunk, aztán rájöttünk, hogy többet érzünk egymás iránt, aztán csók a parkban, és kész is.

– Hihetően hangzik – mondta Jannes.

– Nem sétálunk egyet? – kérdezte Lara egy lépést hátrálva. Vissza akart térni a megszokott barátságához, mielőtt bármelyikük olyat mondana, amit nem lehet visszavonni. – Most már jólesne egy kávé.

– Jó ötlet – válaszolta Jannes, kerülve a tekintetével.

Elhaladtak egy visító kisgyerekekkel teli játszótér mellett, kerülgették a kocogókat. Amikor Jannes hirtelen megragadta a kezét, Lara megijedt, és csodálkozva nézett a férfira.

– Ez most mi? – kérdezte.

– Gyakorlás – felelte Jannes egy vállrándítással.

– Gyakorolnod kell a kézen fogást? Mikor volt utoljára igazi randid? Úgy értem, olyan, ami nem csak egy első randi volt.

Merthogy már legalább egy éve nem mutatta be egyetlen lánynak sem.

– Azt kell gyakorolnom, hogy *veled* járok kézen fogva – tisztázta Jannes. – Hogy úgy nézzen ki, mintha mindig ezt csinálnánk.

– Jó, igazad van – sóhajtott Lara. – Ha gyakorolni akarsz, akkor gyakorolunk... Ott az a pad, én leülök, te meg hozzá kávé.

Jannesnek járt az agya, miközben a kávéstandhoz ment.

Csak egy pusztit akart adni a lány szájára, bizonyítandó, hogy vannak olyan jó barátok, hogy el tudják játszani ezt a játékot anélkül, hogy furának tűnne. Nem volt felkészülve arra a láncreakcióra, melyet Lara ajkának legapróbb érintése indított el. Egyáltalán nem gondolkodott, amikor magához húzta, és fölé hajolt. Még közelebb akarta érezni magához testének minden négyzetcentiméterét. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy újra elengedje, és emlékeztesse magát, miért áll ellen neki az első találkozásuk óta. Mert nem akarja bántani. Mert Lara jobbat érdemel.

Talán a hosszú önmegtartóztatás az oka, hogy majd megvész érte. És az a kézen fogás... Füllentett, amikor azt mondta Larának, hogy gyakorolni akart: valójában teljesen ösztönös mozdulat volt. A csók kikezdte jól felépített biztonsági rendszerét, s egy pillanatra elfelejtette, hogy nem veheti el csak úgy, amit megkíván. A bőre vágyott Lara bőrének érintésére, s még mielőtt az elméje közbelépett volna, már nyúlt is a kezéért.

Megrendelte a kávé a standnál. Feltűnt neki, hogy még csak gondolkodnia sem kellett, Lara hogyan issza a kávéját. Annyira jól ismeri, mint még soha egyetlen barátnőjét sem. De Lara nem is barátnő, hanem *barát*. Jó barát. Talán a legjobb egész életében. Persze hogy tudja, hogyan issza a kávéját.

És most megcsókolta, ettől elszállt az agya, s az évek, melyek során olyannyira vigyáztak, hogy kapcsolatuk plátói maradjon, mintha nem is lettek volna.

Visszaindult a padhoz. Lara összpontosítva pötyögött valamit a mobiltelefonjába. Jannes megállt és figyelte. Semmi jelét nem látta, hogy Larát akár csak tizedannyira felkavarta ez a csók, mint őt. Bolhából elefántot csinál. Lara számára ez nem volt több, mint aminek szánták: egy baráti próbacsókocska. Érzések nélkül.

3. FEJEZET

– Hű, de...

Lara a lakása ajtajában állt, és felvont szemöldökkel várta, hogy Jannes befejezze a mondatot.

– ...kellemesen nézel ki.

Lara a szemét forgatta. A *kellemes* a legrosszabb az összes bók közül. Talán jobb lett volna, ha nem hagyja befejezni azt a mondatot.

– Te is – válaszolta somolyogva. – Megyünk?

A háló- és a fürdőszoba között ide-oda futkosva bedobált még néhány dolgot a retiküljébe, aztán még kétszer visszaroht a lakásba, előbb a hitelkártyájáért, aztán a rúzsért.

Idegessé tette, hogy találkozni fog a családjával, azt akarta, hogy gyorsan elteljen. Legalábbis ezt mondta magának, miközben kilökte Jannest az ajtón.

A ma este után visszatér a régi életük. Túl lesznek ezen az egészen, hétvégente újra rossz filmeket néznek elnyűtt ruhában, és hülyéskednek, ha meg Jannes edzőtáborról edzőtáborra jár a világ körül, akkor videohívásokkal tartják a kapcsolatot.

Lara összeborzolta a haját, bezárta az ajtót, és megnézte az autómegosztó alkalmazásban, hogy odatalált-e a sofőr. Csak hogy valamivel lekösse a tekintetét, és ne a szédítően jóképű, öltönyös Jannest bámulja.

– Van még valami, amit tudnom kellene a családról? – kérdezte Jannes útközben.

Az esküvőt a vőlegény szüleinek vidéki birtokán rendezték Londontól nem messze.

– Ó, csak a szokásos. Az idióta apám, aztán az eltitkolt második lány, vagyis én, akit akkor fogadtak be a felséges családba, amikor kidobták a lakásból, amiről azt hitte, hogy az övé. Akkor robbant minden. A felséges család úgy döntött, azzal teszi jóvá az apám, khm, jellembeli hiányosságait, hogy baromi kedves hozzám. Pip, az egyke gyerek, aki mindig is vágyott egy lánytestvérre, hirtelen rájött, hogy az álma valóra vált, és a szívébe zárt.

Jannes hallgatott, míg Lara összeszedte magát.

– Mégis ott lesz az apád? – kérdezte aztán lágú hangon.

– Nem. Évek óta nem láttam. Tartja a kapcsolatot néhány családtaggal, de én mindig kerültem. Pip meg se hívta, mert tudta, hogy akkor nem fogok eljönni. Az apai nagymamám viszont ott lesz. Nehéz nagymamának nevezni, mikor egész életemben azt mondták, hogy már meghalt.

Jannes megszorította Lara kezét, de ő eltolta, még mielőtt valami butaságot csinálna, például összefűzi az ujjait.

– Sajnálom, hogy ez ilyen nehéz nap lesz neked – mondta Jannes. – Nagyon bátor vagy, hogy elmész.

– Bátor vagy hülye, mi a különbség? – Lara mosolyt erőltetett az ajkára, de tudta, hogy Jannest nem csaphatja be.

– Jó testvér vagy, Pip kedvéért teszed. Látszik, hogy tényleg fontos ő neked.

Lara megvonta a vállát.

– Engem befogadtak, apámat meg kirúgták. Tartozom nekik.

Jannes egyetértően bólintott, és újra megszorította Lara kezét.

Mikor az autó megállt a ház előtt, Jannes így szólt:

– Biztos, hogy akarod?

Lara ismét megpróbálkozott egy mosollyal, és ez is pont annyira nem sikerült, mint az előző.

– Akarni nem akarom, de akkor is bemegyünk.

– Derék kislány.

4. FEJEZET

Kéz a kézben indultak el. Jannes arra számított, hogy Lara feltűnés nélkül be akar majd húzódni egy sarokba, ehelyett egyenesen odament a nagymamájához, megpuszilta, és bemutatta őt.

– Elaine, ő a barátom, Jannes.

Az asszony kezét fogott Jannesszal, és megpuszilta.

– Pont most mondtam, hogy ideje lenne neked is férjhez menni. Üljetek le hozzám, és meséljetek, mi újság.

– Ööö... – kezdte Jannes.

– Csak gyorsan szerzünk italt, mielőtt Pip ideér – válaszolta Lara sietve. – De később majd mindenképp beszélünk.

Ezután rokonok egész sora puszilta meg Jannest, majd leültették őket a legnagyobb sátor első soraiba. Az élénk csevegés lassan suttogássá halkult.

– Jól vagy? – kérdezte Jannes.

Lara elkínzottan mosolygott.

És akkor megjelent Pip, rózsaszín ruhában lebegett be a széksorok között. Jannes tekintete azonban a vőlegényen időzött, aki szótlanul bámulta menyasszonyát, fülig érő szájjal, mintha el sem akarná hinni a szerencsését. Arca a szertartás végéig sem változott. A boldog pár elégedett ragyogása enyhe irigységet keltett Jannesban.

Lopva Larára pillantott, aki merev mosollyal figyelte az eseményt. Megfogta a kezét, és átkarolta a vállát. Aztán az ifjú pár megcsókolta egymást, és kivonult a középső folyosón. Lara hosszan kifújta a levegőt, és felé fordult.

– Bár?

– Bár – felelte Jannes.

Miközben az egyik kisebb sátorhoz sétáltak, karját még mindig a lány vállán pihentette – persze csak azért, hogy az egész hihetőnek tűnjön. Csakis azért, kizárólag azért...

Egy üveg borral és két pohárral kerestek maguknak egy helyet a szabadban. Letelepedtek, töltöttek.

– Úgy akarok hazajutni, hogy nem csináltam hülyét magamból – mondta Lara. – Számítok rád.

– Tehát bébiszitter vagyok.

Lara sötéten nézett rá, aztán ivott egy hosszú kortyot, Jannes pedig azon kapta magát, hogy a nyaka hajlását bámulja.

Nemsokára taps és éljenzés hallatszott. Jannes megfordult, és meglátta Pipet és a férjét. A fotózás befejeződött, menyasszony és vőlegény készen állt rá, hogy a vendégekkel ünnepeljen.

Pip egyenesen odajött Larához, és átölelte. Lara merevvé vált, mire Jannes átkarolta a derekát, mert azt akarta, hogy tudja, ott van mellette, ha szüksége lenne rá. Odahajolt Piphez, megpuszilta, és kezét fogott a vőlegénnyel.

– Gratulálok – mondta, elfedve Lara kínos hallgatását. – Szép szertartás volt.

– Csak túl rövid – nevetett Pip. – És látom, nem csak mi vagyunk boldogok. Úgy néztek ki, mint akinek hírei vannak! – Sokatmondóan Jannes karjára pillantott, mely még mindig Lara derekán volt. – Mondtam én, hogy van valami köztetek, végre ti is rájöttetek. Mindenki találgatta, mennyi időbe fog telni, mire rájöttök.

– Mindenki? – kérdezte Lara. – Szólnotok kellett volna, akkor talán nem tartott volna ilyen sokáig.

A többi vendég is Pip és újdonsült férje köré gyűlt.

– Később majd beszélünk. Mindent tudni akarok – mondta Pip, miközben újra átölelte a hűgát. – Jól néztek ki együtt. – Majd tréfásan komoly pillantást vetve Jannesra hozzátette: – Aztán vigyázz ám rá, különleges lány.

Jannes Larára nézett, és látta, hogy borospoharat tartó keze finoman remeg. Válla megfeszült, mosolya kezdett grimasszá torzulni.

– Hé – mondta, maga felé fordította a lány arcát, és átölelte. – Jól csináltad. Tényleg. Pip nagyon örült, hogy látott. – Még szorosabban ölelte, amíg abba nem maradt a remegés. – Jobb már?

A lány a mellkasának támasztotta a homlokát. Jannes gondolkodás nélkül csókot nyomott a feje búbjára, és kezét a nyakszirtjére tette.

Lara erre gondolt vajon, amikor megkérte, hogy játssza el a barátja szerepét? Nem volt benne biztos. De ebben az ölelésben nem volt semmi színlelés. Azért ölelte, mert Larának szüksége volt rá. Megsimogatta a lány fejét, haja végigsiklott az ujjai között. Lara vett egy mély levegőt, s mikor most ránézett, látszott, hogy elszállt belőle a feszültség.

És Jannes ráismert valamire, ami már aznap is ott volt a parkban, közvetlenül a csók előtt. Keze még mindig a lány hajával játszott, Lara keze pedig könnyedén a csípőjén pihent. Elég volt belenéznie Lara szemébe, és Jannes rögtön tudta, hogy ő is ugyanarra gondol.

Előrehajolt, és gyengéd csókot nyomott az ajkára.

– Lara!

Jannes felnézett, és meglátta Pip anyját az új partnerével. Gloria egy üveg pezsgővel integetett nekik.

– Úgy örülünk, hogy eljöttél – mondta, és két felől megpuszilta Lara arcát, aztán hátrahajolt, hogy szemügyre vegye. – Fantasztikusan nézel ki. – Most Jannesra pillantott. – Maga biztos Jannes. Sokat hallottam magáról. Köszönöm, hogy eljött.

– Én köszönöm a meghívást – mosolygott Jannes, és kezét fogott Gloriával, magában átkozódva, amiért megzavarták a csókjukat.

Jannes jó, méghozzá nagyon jó. Ezt nem szabad elfelejtenie. És nem szabad, hogy elcsábítsák azok a finom köröző mozdulatok, melyeket meleg keze a hátán végez. Csak azért csókolta meg, és csak azért simogatja, mert ő megkérte rá.

Szerencse, hogy előre megbeszélték ezt a dolgot, így most nem kell az érzéseinek agyaltania, sem azon, hogy Jannesnek milyen érzései vannak vagy nincsenek.

Odabújt hozzá és fellélegzett, miközben mostohaanyja jókedvűen folytatta sétáját a vendégek között.

– Akkor most kiiszod az egész üveget? – kérdezte Jannes, aki átérezte a lelkiállapotát.

– De ki ám!

– Akkor kéne szereznünk neked egy kis szénhidrátot.

Azzal Jannes magával húzta.

Ő tényleg a legjobb ember, akit ismer. És pontosan ezért akarja, hogy egész életében a közelében legyen... persze csak barátként. Úgy senkinek nem törik össze a szíve.

5. FEJEZET

– Gyere – mondta Jannes. Átkarolta Lara derekát, és segített neki kiszállni a kocsiból. – Menjünk fel, mielőtt még valami gusztustalanságot csinálsz ennek a kedves embernek a kocsijában.

Lara nevetett.

– Nem legyél már ilyen svédesen sármos. Túl részeg vagyok ahhoz, hogy ne találjam elbűvölőnek.

Jannes tartotta Larát, s nagy nehezen előkotorta a kulcsot a retiküljéből. Kinyitotta az ajtót, és bekormányozta Larát a lakásba. Belökte vállával a hálószoba ajtaját, és hagyta az ágyra huppanni a lányt. Kikapcsolta és lehúzta a szandálját, aztán amikor Lara elkezdte lehámozni magáról a ruhát, kimenekült a konyhába.

Amikor visszatért egy pohár vízzel és néhány fejfájás elleni tablettával, Lara már az ágyban feküdt. Felsőjének csipkeszegélyű pántja lecsúszott a válláról; Jannes a helyére tolta, feljebb húzta a paplant, és átadta neki a tablettákat és a vizet.

– Te vagy a legjobb pasi, akim valaha volt – mondta Lara, és elvette a tablettákat.

Jannes nevetett, de a lány rászólt:

– Ne röhögj, ez az igazság. Tartozom neked. Ma nagyon vigyáztál rám. Csodálatos barát vagy, szeretlek.

Jannes homlokon csókolta, „jó éjszakát” mormolt neki, és elvett egy takarót az ágy végéből. Lara már horkolt is, ő meg visszament a nappaliba, és megnézte az e-mailjeit. A menedzsere azt kérdezte, hány jegyet foglaljon a díjátadóra, mire ő azt visszaírta, hogy kellene még egy, és megkérte, intézze a szállást.

Leereszkedett a kanapéra, magára húzta a takarót, és elégedetten álomba merült.

Lara kopogásra ébredt. Körülnézett, és látta, hogy Jannes áll az ajtóban. Összehúzta a szemét. Hogy lehet ilyen friss kora reggel? Rohadt gazember.

– Jó reggelt, napsugár – mosolygott Jannes, és Larának már pusztán ezért kedve lett volna hozzávágni a párnát. – Megjött a kávé.

– Jajistenem. – Lara nagy nehezen felült, és átkarolta a térdét. – Add ide velem. Légyszi – tette hozzá, látva a férfi felvont szemöldökét.

– Nohát, egész jól sikerült a tegnapi – mondta Jannes, miközben leült az ágy szélére, és a kávécsészéket letette az éjjeliszekrényre.

– Mesélj el mindent. Leégettem magam?

– Csodás voltál. De hát mindig az vagy. Mindenki a lábad előtt hevert.

– Jó fej vagy – mondta gyanakodva Lara, és beleszagolt a kávéjába, hogy megállapítsa, bírni fogja-e a gyomra.

– Hát igen, én még mindig szeretnék egy második randit. Szóltam a főnökömnek, hogy viszek valakit a díjátadóra. Még mindig benne vagy?

– Nem tudom. Talán. – Lara hátradőlt a párnák közé. – Még mindig be vagyok rúgva?

– Lehet. Tegnap legalább egy esküvői és egy keresztelői meghívást is elfogadtál. Főzők még egy kávé, és csinállok sonkás szendvicset. Aztán irány a zuhany.

– Miért hagytad?

– Azért fogadtad el a meghívásokat, mert jó ember vagy.

Lara eltakarta az arcát a karjával.

– Mindent visszavonok. Te vagy a legrosszabb barát.

Néhány perccel később lezuhanyzott, a miközben a haját szárította, kezdte újra embernek érezni magát. Jannest a konyhában találta, a levegőben sonka- és kávéillat szállt.

– Mesélj erről a díjátadóról – mondta, és elvette a kávé, amit a férfi nyújtott oda neki.

– Én adom át az egyik díjat – felelte Jannes. – Csak annyit kell tenned, hogy visszavered a fényt,

és fogod a kezem. Ha bárki kérdezi, azt mondom, én vagyok a legjobb barátod, akivel valaha ...

– A legrosszabb.

– A legjobb barátod, akid valaha volt. Csak pózolsz velem pár fotóhoz, és olyan arcot vágasz, mintha halálosan szerelmes lennél belém. Aztán kiteszed őket az oldalaidra, hogy mindenki lássa, milyen klassz és megbízható vagyok.

– Ennyi? Csak a díjátadó, aztán végeztünk?

– Ha ezt akarod – felelte Jannes. – De ha beválik, akkor akár folytathatnánk is ezt a „felbérellek egy randira” játékot. Például az olyan családi bulikon, mint a tegnapi. És te is segíthetnél nekem. És hát ööö... ne nézz számítonak, de... minél tovább tart ez az egész, annál jobb kép alakul ki rólam.

Lara a homlokát kellett ráncolta.

– És mi lesz, ha már nem akarjuk, hogy azt higgyék, egy pár vagyunk?

– Semmi, elegánsan elválnak útjaink. Úgy döntünk, jobb, ha csak barátok vagyunk. De a zárt ajtók mögött semmi sem változik.

Lara bólintott, kiitta a kávéját, és töltött még a csészébe.

– És ööö... biztos, hogy, hm... ezzel nem lépek senkinek a tyúkszemére? Nem akarok egyszer csak „a másik nő” lenni.

Jannes összefonta a karját.

– Azt akarod tudni, hogy van-e állandó barátnőm?

– Barátnő, szerető... – Lara bágyadtan megrázta a kezét. – Azt csinálsz, amit akarsz, csak nem akarom, hogy látsszon, hogy kamuzunk.

– Nincs állandó barátnőm – mondta határozottan Jannes. – Se barátnőm, se szeretőm. És nem is lesz, amíg végig nem visszük ezt a történetet. Ha lenne barátnőm, akkor nem vállaltam volna a tegnapit.

Lara vett egy mély levegőt.

– Oké. Tudom. Csak biztos akartam lenni.

– Semmi baj. – De Jannes arcán látszott, hogy meg van bántva a bizalmatlanság miatt. – Értem, hogy miért kellett megkérdezned.

Az iménti fesztelenség eltűnt, és ez Lara hibája volt. Újfent kiderült, hogy képtelen bízni az emberekben, s hogy a lelki sérülés, amit az apja ejtett rajta, végül mindig oda fog vezetni, hogy mindenkit eltaszít magától, aki túl közel kerül hozzá.

– És mi van, ha megismersz valakit? – kérdezte Lara.

Ebben a kapcsolatban kristálytisztának kell lennie a feltételeknek. Ha már az elején tisztáznak mindent, akkor nem alakulhat ki olyasmi, aminek nem volna szabad.

Jannes keresztbe fonta a karját, és Larára nézett.

– Ha megismerkedek valakivel, vagy te ismerkedsz meg valakivel, akkor megbeszéljük, és találunk valami megoldást. Nem foglak bántani, Lara. Soha nem foglak bántani.

A lány bólintott, és kortyolt egyet a kávéjából.

– Tudom. Akkor hogy lesz ez? Eljössz értem?

– A díjátadó Liverpoolban lesz. Nekem korán ott kell lennem, de nem akarom, hogy csak ülj és unatkozz. Majd küldenek érted egy kocsit, és ott találkozunk. Ez így jó neked?

– Igen. Akkor ott találkozunk.

6. FEJEZET

Jannes épp a menedzserével beszélt, amikor Lara megjelent. A szeme sarkából észrevette a hosszú, napbarnított lábakat, s amikor meglátta az arcát, akkor jött rá, hogy ő az. A menedzserének háromszor is a nevének kellett szólítania, hogy magához térjen, és abbahagyja a néma bámulást.

Lara ruhája felül szolidan zárt volt, ujjai csuklóig értek. Éjkék kristályok díszítették csípőtől az alsó szegélyig, onnan lefelé pedig már a sima combok látszottak. Ugyanazt a szandált viselte, melyet Jannes szombat este levett róla az esküvő után. Lara integetett neki, amikor meglátta, és Jannesnek erőt kellett vennie a lábain, hogy megmozduljanak.

– Hát itt vagy, szia. – Már éppen pusztit akart nyomni a lány arcára, de az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy mit is kell eljátszaniuk, úgyhogy szájon csókolta, de gyorsan visszalépett, mielőtt kísértésbe esett volna, hogy ne érje be futó érintéssel. – Gyönyörű vagy.

Lara nagy szemét fekete és szürke szemhéjfesték emelte ki. Füstös szemek hosszú, hosszú pillákkal.

– Te is jól nézel ki – mondta hátradőlve, és megrángatta a férfi zakójának hajtókáját.

– Maga biztos Lara – lépett oda a menedzser, és kezét nyújtott. – Örülök, hogy szerencsésen megérkezett. Jannes megmutatja az asztalukat. Alig várom, hogy később hosszabban beszéljünk, Lara.

Jannes újra tetőtől talpig végigmérte a lányt.

– Állati jól nézel ki.

Lara zavartan nevetett.

– Ezen már túl vagyunk. Más nem jut eszedbe?

– Hm... hozhatok egy italt?

– Na, ez már sokkal jobb. Egy ásványvizet kérek. Azért vagyok itt, hogy támogassalak, szóval józannak kell maradnom.

– Miattam semmit se kell tenned. Úgy vagy tökéletes, ahogy vagy – mondta Jannes. – Csak légy önmagad.

– Na szuper, ezt megint „Az év barátja” kézikönyvből vetted. – De azért elpirult.

Jannes a hátára tette a kezét, és a bárpult felé vezette.

– Ha azt akarjuk, hogy igazinak tűnjön...

De nem igazi, és ezt nem szabad elfelejtenie. Jannes a saját bőrén tapasztalta meg, hová vezet, ha több érzést táplálunk valaki iránt, mint amennyit az hajlandó viszonzni. A szülei internátusba küldték, hogy folytathassák utazgató életmódjukat, melyet a születésekor felfüggesztettek. A vakációkat a nagymamájánál töltötte, a szüleit évente csak körülbelül kétszer látta.

Így aztán ha találkozott is olyan nővel, akivel ez esetleg másképp lehetett volna, már régen felhagyott azzal, hogy túl sok érzelmet vigyen a dologba. S hogy erről Larának miért nem beszélt soha? Mert valahogy szomorú volt beismerni, hogy harmincon túl is még mindig attól fél, hogy elhagyják. Hogy még csak nem is kezdett soha igazi kapcsolatot.

De Larával minden más. Ha az egész csak színjáték, akkor Lara nem hagyhatja el. És ő sem bánthatja Larát, mert amint a komédia elérte célját, befejezik.

Az asztalukhoz vezette a lányt, bemutatta az ügynökének és a csapata tagjainak. Lassan megtelt bálterem. Aztán elsötétült a világítás, a beszélgetések elhalkultak – megkezdődött az ünnepség.

Most, Jannes mellett ülve Larában élénken tudatosult, mennyi bőrfelületet hagy fedetlenül a ruhája. Valahányszor a férfi odahajolt hozzá, hogy súgjon valamit a díjazottakról, nadrágja csupasz combjához ért, s ettől borzongás futott végig a hátán. De ez csak önkéntelen reakció, mondta magának. Semmi más, csak reflex, és nem kéne arra gondolnia, milyen lenne, ha a férfi keze érne ott hozzá.

Jannes felment a színpadra átadni a díját. Lara lelkesen tapsolt. Amikor a férfi visszajött, arcon csókolta Larát. Valamivel később a színpad hátterében lévő hatalmas képernyőn Jannes fotója jelent meg. Fehér ingben volt, csuromvizesen. Larának majdnem csorgott a nyála a látványtól; gyorsan becsukta a száját, és megtörölte az ujjával. Jannesra pillantott, és észrevette, hogy őt figyeli. Sietve visszafordította tekintetét a képernyőre, de bár ne tette volna. Még mindig Jannes volt rajta egy versenyjacht, szintén csuromvizesen, de ezúttal póló nélkül. Lara fülig vörösödött.

A vendégek hangosan tapsoltak és éljeneztek. Jannes felállt, és visszament a színpadra: ezúttal ő volt a díjazott. Köszönetet mondott a menedzserének, az ügynökének és a díjátadó szervezőinek.

– És Larának is köszönök mindent, amit ő jelent nekem – tette hozzá végül.

Lara meghökkenve meredt rá. S mikor a férfi visszatért az asztalhoz, arcon puszilta és kézen fogta, még mindig túlságosan össze volt zavarodva ahhoz, hogy meg tudjon szólalni. Aztán eszébe jutott, hogy mindez csak a látszat kedvéért van. Elmosolyodott, és tovább fogta Jannes kezét. Mindketten tudták, hogy egy fotós épp őket fényképezi.

Minden úgy van, ahogy megállapodtak. Tulajdonképpen már jobban kellene éreznie magát, de valahogy... Úgy látszik, a színlelt kapcsolatok is problémásak és zavarba ejtőek. Persze még mindig jobbak a valódiaknál. Visszagondolt, hogy bánt az apja vele és az anyjával. És Pip anyjával.

A parti folytatódott, és Lara mindvégig Jannes mellett maradt, miközben a férfi fogadta a gratulációkat, kezeket rázott, és mindenfelől megveregették a vállát. És Larát büszkeség töltötte el, amiért ilyen sikeres.

– Mr. Henriksson, megmutatom a szobáját, ha óhajtja – mondta a szállodaigazgató. – Gratulálok a díjhoz. A legjobb lakosztályunkat bocsátjuk a rendelkezésére.

Lara már épp meg akarta kérdezni, hogy az ő szobája hol van, amikor eszébe jutott, miért is van itt.

Nem sokkal később, amikor becsukódott mögöttük a lakosztály ajtaja, Jannesra nézett, és hangos nevetésben tört ki. Nászutaslakosztály!

– Hű, ez... – kezdte Jannes, majd elhallgatott.

– Extravagáns?

– Úgy is lehet mondani.

Lara megint nevetett, mert nem volt jobb ötlete, hogyan fedje el a hirtelen támadt feszültséget.

– Akkor... most mit csinálunk?

Jannes körülnézett a pazarul berendezett lakosztályban, melyben hatalmas mennyezetes ágy, szabadon álló fürdőkád, sok-sok kristály és polírozott fafelület volt – és rengeteg rózsaszírom.

– Ne haragudj, nem tudtam, hogy ilyet kapunk – mentegetőzött. – Meg kellett volna nézennem...

– Nyugi, csak egy éjszakára szól – mondta Lara. – Nem kell nagy ügyet csinálni belőle.

– Igazad van. Majd alszom a kanapén.

Lara nevetett.

– El se férsz rajta. Tényleg semmi szükség rá. El tudok veled tölteni egy éjszakát egy királyi méretű ágyban anélkül, hogy megpróbálnálak elcsábítani.

Jannes is nevetett, de Lara kihallotta az idegességet a hangjából. Nem csoda: semmihez sem volt nagyobb kedve, mint elcsábítani a férfit.

– Ugyan már, Jannes. Barátok vagyunk, semmi se fog történni.

Hát jó, ha Lara ilyen világosan értésére adta, hogy nem érdekli... De ma este voltak olyan pillanatok, amikor nagyon helyénvalónak tetszett, hogy a lány mellette van. És lassan kezdett eltűnődni, miért vonzza úgy a gondolat, hogy több is lehetne köztük barátságánál. De nem akarta megkockáztatni, hogy a lány elhagyja, mert ő azt érezteti vele, hogy nem éri be a pusztá barátságával. És azt sem akarta megkockáztatni, hogy azért veszítse el, mert először közel engedi magához, aztán eltaszítja.

– Nohát – mondta a tarkóját dörzsölve. – Mit akarsz csinálni az éjszaka hátralévő részében? Nem vagy fáradt? Én még kicsit fel vagyok pörögve a... mindentől.

Kopogás hallatszott, s egy szállodai alkalmazott tolt be egy tálalókocsit egy pezsgősvödörrel és

két nagy kristálypohárral.

- Tévészés az ágyban? – javasolta Lara. – És iszogatni?
- Tökéletes – válaszolta Jannes. Kibontotta a pezsgőt, töltött.

Lara feléje emelte a poharát.

- Akkor... ránk? – kérdezte, remélve, hogy Jannes kihallja az iróniát a hangjából.
- Ránk – mosolygott Jannes, és koccintott vele.

Mit szeretne csinálni Jannesszal egy luxusszálloda nászutaslakosztályában? Hát, amit szeretne, az fényévekre van attól, ami helyénvaló. Mindenféle illetlen fantáziák villantak fel az agyában, de ha bármelyiket is megpróbálná kiélni, az még zűrösebbé tenné ezt a már amúgy is problémás helyzetet.

Elvonult a fürdőszobába, komótosan fogat mosott, és felvette a rövidnadrágot és a hasat szabadon hagyó pizsamafelsőt, melyet azért csomagolt be, mert azt hitte, egyedül fog aludni.

Jannes elsurrant mellette, amikor visszatért a hálószobába, így Lara csak a hátát láthatta. Bemászott az ágyba, vállig húzta a takarót, és díszpárnákat tömött a pehelypárnák alá.

- A földön is alhatok ám – hajolt ki Jannes a fürdőszobaajtón bokszeralsóban és pólóban.
- Túl nagy ügyet csinálsz a semmiből – mondta Lara.

Felkapta a távirányítót, és kivett egy doboz chipset a minibárból. Ha már ebbe a kínos helyzetbe kerültek, hozzák ki a legjobbat belőle – a pezsgőzés és az ágyban eszegetés pedig a legjobb dolgok közé tartozik.

Ahogy a csatornákat kapcsolgatta, belebotlott a társkereső műsorba, melynek rajongója volt. Kibontotta a chipset, és belekortyolt a pezsgőbe.

– Menj arrébb – mondta Jannes, és chipsért nyúlt. – Hé, te két résszel előttem jársz. Miről maradtam le?

Lara megdermedt, keze megállt a levegőben, tátott szájjal bámult Jannesra.

- Te ezt nézed? Komolyan? Erről én mért nem tudok?
- Ne ítéld meg elhamarkodottan – mondta Jannes kissé durcásan. – Te is nézed.
- Jó, de te...

Jannes felvonta a szemöldökét.

- Hoppá, szexizmust szimatolok. Mi is vagyok én pontosan?
- Kapcsolatfóbiás – felelte Lara. – És mégis nézed, ahogy mások szerelembe esnek?

Jannes felmordult.

– Dehogyan esnek, legalábbis a többségük nem. És különben is, bagoly mondja verébnek.
– Most nem rólam van szó – emlékeztette Lara. – Ó, istenem, ez a srác a kedvencem. – Újabb kortyot ivott a pezsgőből.

- Ne már, ez egy barom. Megtiltom.
- Tessék? – Lara tágra nyílt szemmel nézett rá. – Megtiltod?
- Most a pasid vagyok – felelte Jannes vállrándítással, de szemét nem véve le a képernyőről. – Az azt jelenti, hogy megtilthatok neked dolgokat. Legalábbis azt megtilthatom, hogy más pasikról beszélj, akiket tetszenek, amikor együtt vagyunk az ágyban.

Lara finoman meglökte a vállával.

- Nem csoda, hogy szingli vagy. Különben is, nem az *ágyban* vagyunk, hanem az *ágyon*.
- Ó, persze, tényleg. Ez jelentős különbség.

Lara a szemét forgatta.

– Igen, hatalmas különbség van az *ágyban* és az *ágyon* fekvés között. Ezt mindenki tudja.
– Oké, én nem tudom. Nem vagyok szakértő, de abban elég biztos vagyok, hogy akarsz más pasikról mesélni nekem.

– Csak nem féltékenynek tetszik lenni? – Lara azon tűnődött, miért van ez az ideges remegés a gyomrában, miközben a választ várja.

- Egyáltalán nem – mondta Jannes, és hátradőlt a párnák közé. – Tudom, hogy nem az eseted.
- Ó, igazán? És ki az esetem?

- Tudod jól. Magas, szőke, sportos. Lehetőleg svéd – viccelt faarccal Jannes.
- Fúj! Na jó, most fogd be a csőröd, nem hallom a műsort.

Jannes éppen abban a pillanatban vágta hátba egy párnával, amikor Lara a pezsgőjébe kortyolt. Rögtön kiköpte az egészet a pizsamafelsőjére.

- Jézusom! – kiáltotta, feltérdelt, és a felsőt dörzsölgette. – Tisztára eláztam! Ezt direkt csináltad!
- Nem... bocsánat!

Lara kirohant a fürdőszobába, leöblítette a felsőt, és felakasztotta száradni. Most már csak a kicsit nedves bralette melltartó volt rajta felül. Itt áll alsóneműben, egy hotelszobában Jannesszal. Honnan kerítsen gyorsan valami száraz ruhát?

Jannes megjelent a fürdőszoba ajtajában, tekintetét mereven a padlóra szegezve.

- Minden rendben? – kérdezte. – Meg tudtad menteni?
- Nem vészes – felelte Lara, és keresztbe fonta a karját a mellén.
- Hozzak valamit a bőröndödből?
- Nincs nálam tartalék.

De nem tudná elviselni, hogy egy szál alsóneműben töltsen az éjszakát Jannesszal.

- Adjak kölcsön egy pólót? – ajánlotta fel Jannes.

Lara legszívesebben megcsókolta volna hálából, ha az nem rontott volna tovább a helyzeten.

- Kösz, az szuper lenne.

7. FEJEZET

Lara narancsillatra ébredt, Jannes illatára – nem tudta, hogy a tusfürdőjéből vagy az öblítőjéből származik-e –, és arra, hogy a bal karja teljesen elszibbadt. Kinyitotta a szemét, aztán rögtön össze is szorította. Nem felelős azért, amit álmában művelt, nyugtatgatta magát. Azért viszont igen, hogy a valóságban ne történjen hasonló.

Valahogy ki kell szabadulnia ebből a helyzetből anélkül hogy Jannest felébresztené. Bal karja a férfi mellkasa alatt volt, azért ment ki belőle a vér, jobbra a csípője mélyedésében pihent. Bal lába be volt akasztva a férfi térde mögé, a jobb a kemény combjai közé szorult. Megpróbálta kiszabadítani a jobb lábát, mire Jannes combjai még jobban szorították, és a férfi közelebb húzta magához. Tarkójának puha haja Lara arcát csiklandozta.

Isten őrizz, hogy Jannes felébredjen. Más se hiányzik, mint hogy mindketten észrevegyék, milyen közel vannak egymáshoz, és hogy milyen elképesztően forró ez a helyzet. Amíg a felismerés egyoldalú, addig tudja kezelni a helyzetet, de ha Jannes felébred, a jó ég tudja, nem csinálnak-e valami hülyeséget. Lara egy csöppet sem bízott az akaraterejében, simán el tudta képzelni, hogy elveszítené a fejét.

Elhúzta a jobb karját Jannes csípőjéről, és óvatosan eltolta magától a férfit. Előbb a lábát, aztán a másik karját is sikerült kiszabadítani. Újra tett egy távolodási kísérletet, ezúttal finoman a vállának feszülve, de Jannes csak még közelebb csúszott. Lara a nyakszirtjére hajtotta a homlokát, és átgondolta a módszert. Ha távolodni próbál, Jannes közelebb jön. Tehát ha el akar szakadni tőle, akkor... oda kell bújnia hozzá?

A férfi derekára tette a karját, és próbaképpen kicsit erősebben szorította. Jannes mélyen beszívta a levegőt, majd nagy sóhajjal kifújta. Érdekes. Lara a férfi hátához nyomta a mellkasát, homloka továbbra is a nyakszirtjén nyugodott. Minél tovább tartotta átölelve, annál jobban lazult Jannes szorítása.

Mikor Lara végre kiszabadult, Jannes nyugtalanul csúszkált ide-oda, de Lara addig simult a vállához, míg újra elcsendesedett. Tiszta kínszenvedés volt az egész. Lara az ajkába harapott, hogy ne nyögjön fel hangosan, aztán az ágy szélére gurult, szemmel tartva Jannest. De nem ébredt fel, meg se moccant. Lara megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, amit eddig visszatartott, és gyorsan kimenekült a hálósobából.

Jannes ismeretlen környezetben ébredt, és nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy hiányzik valami. Aztán rájött, hol is van, és mi hiányzik: Lara. Felegyenesedett és körülnézett. Zajt hallott a szomszéd szobából. Nem csoda, ha Lara már talpon van, sokkal előbb elaludt, mint ő. Jannes fél éjszaka ébren feküdt, hallgatta Lara lélegzetvételét, és küzdött a kísértéssel, hogy lebontsa köztük a párnakordont, és magához húzza a lányt.

Kikelt az ágyból, farmerbe bújt. Larát a szalonban találta: kávé tartott a kezében, fejét a kanapénak döntötte, és csukott szemmel rádiót hallgatott.

– Még mindig fáradt vagy – mondta Jannes, és figyelte. Lara szeme felpattant, és Jannes megijedt, hogy leönti magát. – Bocs, nem akartalak megijeszteni. Elvettem a paplanodat?

Elbagatellizálhatják a dolgot. Úgy csinálhatnak, mintha meg tudnának osztózni egy ágyon anélkül, hogy ez bármit is jelentene. Mintha csak barátok lennének, ahogy mindig is állították. Nem is tudta, miért hozta egyáltalán szóba a témát. Nyilvánvalóan sokkal egyszerűbb lenne, ha mindketten úgy tennének, mintha nem aludtak volna egy ágyban.

Lara ismét lehunyta a szemét.

– Semmi baj. Csak kicsit hosszú volt az éjszaka. Nem voltam felkészülve az utóbulira.

Jannes nevetett, odament hozzá, és kivette a kezéből a kávéscsészét.

– Töltök még – mondta, amikor a lány tiltakozott. – Vissza kéne feküdnöd egy kicsit – tette